

“Els bancs ens volen eliminar perquè som una competència ideològica potent”

El rumor sobre hipotètiques fusions de caixes catalanes són cíclics. Enguany ha aparegut amanit en part amb les declaracions del conseller delegat del Banc Sabadell, que suggeria que les caixes farien bé de fusionar-se. Com va rebre Caixa Manlleu aquest suggeriment?

—El senyor Jaume Guardiola ja va disculpar-se en persona i per escrit. De tota manera, el rebombori que sempre es munta jo l'atribuiria a la manca de notícies i a la necessitat d'omplir pàgines. I quan es presenten els resultats de les entitats financeres deu ser un bon moment per a preguntar i especular.

—**Tot són invencions de la premsa?**

—Pot haver-hi voluntat de fer algun moviment concret per part d'algun president o d'algun consell d'administració d'alguna caixa, però no surt de les reunions d'aquest consell.

—**No hi ha cap negociació respecte a una hipotètica fusió de caixes?**

—Jo no en tinc constància.

—**Alguna caixa s'ha interessat mai per dur a terme una absorció de Caixa Manlleu?**

—Mai no hi ha hagut ni trucades ni ofertes en aquest sentit.

—**Suara us heu referit, sense dir-ne el nom, al president de Caixa Catalunya, Narcís Serra. Es diu que té novament al cap la intenció de fusionar les tres caixes que tenen participació de les diputacions per a retallar la gran distància que hi ha amb “la Caixa”. Us consta cap gestió en aquest sentit?**

—No. Però, tampoc no conec les opinions de Narcís Serra perquè no me les ha explicades ni oficialment ni oficiosament. Sigui com sigui, ningú no es pot aproximar en xifres a “la Caixa”; és un transatlàntic que funciona a tota màquina, un monstre benèfic.

—**Pot arribar a haver-hi una fusió de caixes públiques, que podria fins i tot incloure alguna altra caixa privada?**

—D'entrada és viable, res no ho impe-

Joan Contijoch

(Manlleu, 1946)

presideix Caixa Manlleu des del 2005, i està vinculat a l'entitat des del 2003, quan va assumir-ne la vicepresidència.

diria. Però en el cas de Caixa Manlleu continuarem essent una caixa independent perquè no tenim cap necessitat ni voluntat de fusions de cap mena.

—**Una fusió o absorció aportaria més eficiència a les parts unides.**

—Evidentment, s'hi guanyaria en grau d'eficiència, però hi insisteixo: no ens interessa. És com si una multinacional marxa de casa nostra a un altre país no pas perquè perdi diners quedant-se a Catalunya sinó perquè en un altre lloc en guanyarà més. Doncs Caixa Manlleu mantindria la planta a casa nostra. A banda, la nostra obra social quedaria diluïda i les decisions es prendrien des d'un despatx desconexador del territori.

—**Si mai Caixa Manlleu es trobés en greus dificultats financeres, no es plantejaria la sortida de l'absorció?**

—Aleshores suposo que caldria plantejar-se aquesta possibilitat. Ja va passar amb la crisi bancària de final dels anys 70, a partir de la qual molts bancs que no podien sostenir-se van ser absorbits per uns altres. Ara no veig cap raó objectiva per parlar de fusions, perquè cap de les nostres caixes no ha registrat de manera reiterada pèrdues en els balanços. Qui defensa les fusions ho fa amb l'argument que es faria una caixa molt més gran i potent, però en el cas de Caixa Manlleu no pretenem ser una multinacional i convertir-nos en gegants de les finances.

—**Aquests anys vinents podria haver-hi alguna entitat que es trobés en una situació complicada?**

—S'haurien d'espallar molt les coses. Les caixes tenim l'índex de morositat en una mitjana de l'1,3% i, per arribar a una situació molt complexa, s'hauria de situar al 12%, aproximadament. Però és molt improbable que arribem a una situació com aquesta perquè tenim garanties i cobertures potents. A més, les caixes estem sotmeses a quatre controls diferents, que farien sonar l'alarma abans de qualsevol problema greu. Ens controla el Banc d'Espanya, el Ministeri d'Hisenda, la Generalitat i els nostres auditors. Amb aquest sistema ningú no podria amagar una situació catastròfica.

—**En alguns altres territoris de l'estat espanyol hi ha hagut fusions de caixes dirigides políticament. A Catalunya, a banda de les tres caixes en què les diputacions nomenen càrrecs, el funcionament és absolutament independent de la política?**

—Naturalment. Però no passa això mateix a moltes caixes espanyoles. La diferència fonamental entre el nostre sistema i l'espanyol és la llei específica catalana, que estableix que els presidents de les caixes no són executius, de manera que qui porta realment el dia a dia de la caixa és el director general, mentre que el president té atribucions per a canviar el director general si considera que les línies estratègiques de la caixa no coincideixen amb el professional, però no té capacitat per a donar o denegar un crèdit, per exemple. A l'estat espanyol, en canvi, els presidents són executius. A casa nostra, les úniques caixes que tenen una raó política de fons són les de fundació pública: Caixa Catalunya, Caixa Girona i Caixa Tarragona, on el president sempre ve imposat pel partit que a cada període mani a la Diputació corresponent.

—**Com és la relació entre les caixes d'estalvis?**

—Entre les caixes, hi pot haver idees per a tots els gustos, però mantenim un lligam a través de federacions que ens permeten de col·laborar. Hi ha espai per a tots, i crec que totes les caixes estem d'acord que seria innecessari i socialment incorrecte fer desaparèixer una entitat que té més de cent anys d'història per una qüestió de competència o d'ansies de devorar l'altre. A Caixa Manlleu tanquem dignament els exercicis, fem la nostra obra social i n'estem molt orgullosos.

—**La banca espanyola ha denunciat les caixes a Brussel·les per competència deslleial, perquè un banc no pot comprar una caixa, però una caixa sí que pot comprar un banc. Brussel·les ho ha desestimat. Sempre hi ha hagut una relació tensa?**

—No hi ha relació. Participem del mateix panorama, però un juga a la primera divisió i vol quedar primer a tot preu, mentre que els altres ja estem contents si ens mantenim a la segona divisió de manera més o menys digna. Amb els bancs, poca cosa tenim a dir-nos. La seva manera de funcionar no encaixa en el nostre tarannà.

—**Tant la banca com les caixes d'estalvis es guanyen la vida fonamentalment deixant diners al client. No hi pot haver una convivència pacífica?**

—Tant els bancs com les caixes oferim serveis financers, però la diferència és que els beneficis d'una caixa reverteixen en el territori, i un banc retribueix els seus accionistes. Aquesta diferència, als bancs els fa molt de mal. Volen eliminar les caixes perquè som una competència ideològica potent que els complica el repartiment del pastís del mercat. Quan la banca diu que les caixes haurien de pensar en fusions, és perquè sap que una fusió de caixes seria una manera eficaç d'eliminar el contrincant. Allò que pretén és que es tanquin botiguetes. I de fet seria així, perquè si en comptes de deu caixes en quedéssim set, doncs la meitat de les oficines repartides pel territori s'acabarien tancant i els bancs no tindrien tanta competència directa al carrer. Ja sabem que els molestem, però les caixes no regularem.

—**A Itàlia, als anys 90 el govern va impulsar una llei que permetia que les caixes es convertissin en societat**

anònima. La majoria ho van fer i amb el pas del temps van ser absorbides per bancs i en va desaparèixer l'obra social. Penseu que a casa nostra es podria arribar a una situació similar? Hi ha qui ha dit aquests dies que la banca espanyola ho desitja.

—Si el Ministeri d'Economia de torn decidís que valdria més dissenyar una llei que permetés que les caixes es poguessin vendre, com va passar a Itàlia, per salvar les entitats d'una crisi, doncs segur que faria pressió perquè les caixes canviessin la seva naturalesa.

—**Faria pressió només a les caixes públiques o també a les privades?**

—La pressió seria per a totes. Si, per exemple, Caixa Manlleu tingués pèrdues de manera reiterada, us asseguro que rebríem pressions de tot arreu per fusionar-nos.

—**El cas italià podria passar a Catalunya a termini curt o mitjà?**

—No, de cap manera. Ara bé, és clar, fa un parell d'anys creixíem amb índexs del 30% i tot d'una hi ha hagut una frenada brusca. No goso fer afirmacions categòriques sobre el futur de les nostres entitats, però el que és segur és que som molt lluny de situacions de crisi.

Gemma Aguilera